

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p>ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p>PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
--	---

GIOVANNI EMANUEL.

GIOVANNI EMANUEL.

Lo retrato que veurán al costat de las presents ratllas es lo del director de la companyia italiana que treballa en lo *Teatro Principal*. Ha acabat los seus compromisos y no podém permetre que se 'n vaji de Barcelona, sense deixar un recort en las planas de l' *Esquella*, de la seva permanencia en la ciutat comptal.

Emanuel es un artista de mérit, precisament perque es un artista de conciencia. En l' interpretació dels personatjes més variats, trágichs, melo-dramátichs, dramátichs y cómicsh, sab fer gala del seu talent flexible, ab la particularitat de que, possehit de una delicada conciencia artistica, no busca ni l' efecte ni l' aplauso, y obté aplausos y tréu efectes.

Es actor de vocació. L' afany del teatro, quan era jove, vá ferli renunciar á l' estudi de una carrera científica que havia comensat ab molta brillantés.

Encaminat y alentat per Rossi, passá en sos primers passos moltas amarguras y sufri no pocas decepcions; pero la seva perseverancia triunfá de tot, y avuy ell sol constituheix escola, y forma una varietat apreciable entre 'ls actors de primera fila que brillan en lo teatro italiá.

Acostuma á estudiar á fons los personatjes que interpreta, doblegantse á las exigencias del seu caràcter respectiu: no crea, interpreta. Per ell l' actor ha de ser fidel al autor; no l' hi es licit separarse de lo que aquest determina, per més que fentho aixis renuncihi á expansions brillants y fascinadoras, casi sempre coronadas per un aplauso segur.

Per aixó es necessari enténdre 'l per judicarlo. Un cop conegut lo secret del seu art, se 'l admira.

Y se l' admira principalment, perque ell es tal vegada l' iniciador de una escola que forsosament correspon y ha de acomodarse á las exigencias del esperit modern, qu' en art lo mateix qu' en ciencias, com en tot, está basat en principis filosófichs fills de la observació y de la veritat.

N. N. N.

L' ALELUYA.

Nos trobém en lo dissapte Sant, vigilia de la Pasqua de Resurrecció.

A las primeras horas de la matinada, apareix lo cel encapotat per una nuvolada blanca y espessa, que interceptant lo pas als lluminosos raigs del sol, imprimeix ensemps á la terra un tint melancólich que ompla de tristesa 'ls cors més susceptibles á las impressions que ocasiona la naturalesa. Sembla que aquella pàlida fesomia de la celeste volta, vulga contribuir á fer encare més desconsolador lo quadro horripilant que presenta l' arcoba d' una habitació de tercer pis,

en una casa situada en los arrabals d'aquesta hermosa ciutat.

Trasladémnos á aquella mansió de la desventura, y nos convencerém de que regna allí la més gran pobresa ab totes sas infalibles manifestacions.

Sobre un negrós lilit de pots y banchs mitj corcat pèl temps y sens més auxili qu' una apedassada y ja no molt plena m'afega de palla de blat de moro, s' hi contempla estirat un cos humá, un home d'uns cinquanta anys, que si be alenta en son pit encare un resto de vida, mostra en son semblant las terribles senyals d'un fret cadávre. Sa vista molt apagada, demostra que ja no distingeix lo que té á son entorn, y contrayent sos descolorits llabis, vá ab gran penuria absorvint las gotas de cordial, que ab una cullereta de fusta vá donantli una dona colocada á la capsalera del malalt, y que ab sos plorosos ulls, la palidés de son rostre y 'ls sospirs que de tant en tant despedeixen sos tremolosos llabis, dona á compendrer qu' es la esposa del que está agonitzant. A son costat s' hi veuhen dugas tendras noyetas que ab semblant esparverat s' esforsan pera guanyar l' alsada d' aquell lilit de amargura y poder mirar la cara del home que 'ls ha donat la vida; mes no 'ls ho permet la séva edat tan curta y la debilitat de sos descarnats y nusos membres.

En tant que aquesta escena vá prolongantse, si bé s' vá extingint la vida del que ab ella dona tétrica llum á aquell quadro esgarriós, comensa á sentirse pèls carrers las collas d' animosos noys que ab las tradicionals masses esperan la desitjada hora de la Resurrecció, pera poder esgrimir sas infantils foras, ab la innocent intenció d' exterminar als juheus que donaren dolorosa mort al Redemptor del género humá.

Lo temps vá trascorreguent; la situació d' aquella familia es cada moment més desesperada; lo protagonista d' aquella desconsoladora escena vá ja disminuint la convulsió de sos llabis; ja li vá faltant la poca forsa que necessita pera engulir lo vivificador liquit que sa carinyosa esposa va propinantli, y al instant mateix de donar la campana de las Jerónimas la primera batallada de l' Aleluya, exhala l' última alenada aquell mártir del treball. Aquella dona, boja de dolor, al veure perdut pera sempre son únich apoyo y 'l de sas idolatradas filletas, en un arranque de desesperació exclamà:—¡Dèu mèu! ¡Acabèu d' alsarvos del sepulcre que sens vida os tancava, y ja m' arerbatèu lo ser més estimat d' aquesta desamparada familia! ¡Quán injust havèu estat ab mi!

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

L' IMPOST DE LA SAL.

¡Vaja, ja estich llest: jo també tindré de tancar la botigal!

Lo nou impost d' en Camacho equivalent als de la sal m' arreplega de mitj á mitj y m' deixa per portas.

¡No 'l puch pagar jo aquest impost! ¡No dona tant la mèva industrial!

Figurímse si es trist lo que 'm passa. Jo que m' ho menjo tot dols, que soch aficionat á que 'l guisat pequi per sosso, ara per una combinació financiera de 'n Camacho, tindré de pagar una cinquantena de duros l' any per sal.

¡Ni ha pera trencar lo saler!

Pero no es aixó solument. La nova contribució 'm xafa la lira (perque jo la guitarra no la toco) per un altre costat més sensible encare.

Jo tinch una botigueta de xistes en lo cervell (en lo millor punt de la persona) que sense pagar gas, dependent, ni contribucions, m' assegurava las caixaladas. Res de trufas: sota, cavall y rey. Uns dias ab altres feya uns catorze ó setze ralots de calaix.

No estava content, pero si resignat ab la mèva sort. Pero, fillets de Dèu, ab lo nou impost ¿qui s' atreveix á dir xistes?

M' exposo á fer un article salat, lo llegeix un investigador y ab la nova lley á la mà y un municipal á cada cantonada, 'm deixa sensa blé als llums y en disposició de no tornar á dir un xiste en un trimestre.

Es dir que al capdevall tot s' ho menjarian los cuachs y 'ls meus xistes no farian riure sinó á n' en Camacho.

¡Ah! pero estich decidit! En Romero Robledo 'm va iluminar. Seguiré las sévas doctrinas revolucionarias. Que fassin lo que vulgem jo no pago. Nada, ja ho he dit, no pago; que m' embarguin la botigueta.

Jo no soch un gran economista y lo que es de bon hisendista no 'n tinch res: las pocas hisendas que han caigut á las mèvas mans me las he fetas malbé en quatre dias; pero trobo que 'n Camacho ho fa massa fort.

L' altre dia m' entretenia á treure ab un pa per lo que costaria la vida á cada contribuyent ab la nova lley del actual ministre d' Hisenda, y resulta que cada home ve á pagar com si jugués á billar tot lo dia: quatre rals per hora, y sis rals de nit.

Vamos, es car, francament.

Pero aixó si, tenim qui 'ns governa, tenim administrador propi, y aixó amigu, no es pagat ab diners.

Y la veritat es que 'l govern té molt gasto; á n' ell no l' hi fan pas de franch.

Ha de comensar per mantenir un Rey y á tota la séva parentela.

S' ha de mantenir éll y no 's pot pas mantenir ab bledas y bacallá bullit. A l' home que regeix los destins de la nació, no l' hi planyen l' aliment.

Ha de pagar generals y exercits y 'l farsiment que aquestos necessitan, que puja més que 'l gall.

Després si vol sostenir lo principi d' autoritat, bè té de comprar canons. ¡No pot pas estar sense pólvora! ¡Encara que 'l poble no 's bellugui, á cada punt hi ha cumpleaños!

Bè ha de tenir presons y presiris, no solzament pera assegurar als criminals sinó per ficarhi d' en quan en quan als que 'ls hi fassin la contra.

Vagin sumant.

No pot pas estar desprovehit de fiscals d' imprenta. ¿Qué méns ne pot tenir que un centenar pera donar abast á las denuncias de tot' Espanya y possessions ultramarinas? ¡Tot aixó menja; mossega de traïdor!

Pero ¿qué hi fá? Un sab de cert que si avuy per demá la ploma se l' bi desboca, té un empleat recte al seu costat, que l' avisa per medi de una causeta criminal.

¿Y 'l culto y clero? ¿Qué 's creuhen que no fibla 'l clero? ¡Pobret! ¡Si s' hagués de refiar de la capseta de las ánimas, ja estaria fresch! Encara no guanyaria per espardeyas de peregrinacions y guerras civils.

¡Y que no 'n pot pas prescindir del clero! ¡Hi ha d' haber un freno! ¡Hi ha d' haber temor de Dèu!

Y no 'ls vull parlar del crostisser d' empleats que té 'l presupuesto, porque fora qüestió d' escriure un Diccionari.

Es á dir que contat y rebutat, jo crech que 'l govern hi ha d' afegir diners.

¡Oh! ¡si es un gran sacrifici 'l que s' imposa l' home quan accepta una carteral!

¿Volen major abnegació que la d' en Camacho?

Ab la séva nova lley s' enagena las simpatias de tot lo comers, de tota la industria, casi bè de tots los espanyols, porque no crech que l' aplaudissen més que 'ls espanyols que cobran, y no obstant vol sostenir la lley. Ell l' ha feta y vol que 's compleixi.

¿Qué son per éll los diners que demana? Bè son per nosaltres mateixos, per estar més ben governats, y nosaltres, desagrahats, l' hi fem cárrechs y 'l desacreditem per tot arreu, com si tractés de fernos un mal.

Jo mateix ho confesso, 'l trobo antipático y més los diré, jo, que no podia veure á n' en Cánovas, he tingut moments (¡pèl vil interés!) en que he demanat á Nostre Senyor que 'ns tornés á fer pujar en Cánovas.

Afortunadament Nostre Senyor no m' ha escoltat y 'l que es ara crech que m' escoltará méns. Ho tinch brut.

¡Es clar! ¡Valent ximple fora D. Anton de tornarse á ficar en política, ara que ja es rich!

¡Tira! ¡Y tot l' hi vé del joch! ¡Diu que éll y 'ls conservadors varen guanyar tots los quartos al conde de Xiquena!

BONAVENTURA GATELL.

LA CASACA.

I.

DECLARACIÓ.

—Reparada, tú ets hermosa com la flor de taronjina.

y 'l véure't jay: tant xamosa mon cor com un' arpa trina.

Jo sento per tú una cosa que dia y nit m' amohina, y es porque ets bella y graciosa, y es porque ets nina, divina.

Tú ets mon nort y ma esperansa, mi dulce prenda adorada mon bell esdevenidor.

¡Ay! jo 'm moro d' anyoransa.

Reparada. Reparada:

¡lo moro per te d' amor!

II.

RESPOSTA.

Tinch setze anys. soch boniqueta, soch un ángel de bondat.

pero tinch una mareta que sempre m' ha vigilat.

Poch hi fá qu' algun poeta com es vostre. entussiasmat davant d' una senyoreta se m' hagi avuy declarat.

Si senyor, vosté m' agrada.

(aixó no ho vull pas negá), més si té amor verdaté,

si té l' ánima robada, parli ab la mèva mamá ó sinó no farém ré.

III.

Lo sí.

Era un dia molt hermós:

blau y seré 'l cel estava,

y lo sol iluminava

tot l' univers majestuós.

Tot eran perfums y flos, fins lo rossinyol cantava, tot eran suaus olos y llum y celstia blava. Y vaig venir, y vaig dirte: —¿Donzella, 'm vols dar l' amor que fá gosar y sufrir? Y tú vés avergonyirte y apesar d' aquell rubor á mos brassos vés venir.

IV.

LA CASACA.

Quan jo penso ab amargura las causas de mon neguit, boig de dolor y despit me dich:—Ton mal no té cura.

Ja fá un any que dia y nit ab tempestas y ab paura veig dona, segra, criatura, y 'l matrimoni malehit.

Veig endavant y endarrera saltant ab grèu desvario; y pren dida y pren ninyera, y de mon cor may desvío una imatge negra y fera...

lo lluguer, sempre 'l somío.

PEPET NEGRE Y FARIGOLA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

L' anecdota que vaig á referirlos no correspon á un home, sino á un poble.

A Alsacia es gran l' antipatia que tenen als alemanys, desde que aquets, després de la guerra, dominan en aquell país. Las autoritats alemanas donan balls, festas y recepcions y no hi assisteix un sol alsacià.

—Pero ¿á qué vé aquesta antipatia? preguntava un funcionari prussia á un natural del país. ¿Qué tenen los francesos que no ho tinguém nosaltres?

—Moltas cosas, entre otras un ingeni, un gust, una facilitat artistica que may tindrán los pobles de més enllá del Rhin. A un francés l' hi donéu qualsevol cosa y us ne farà una joya.

—¿Fém la proba?

—Fém-la.

—Aqui tenen aquest cabell: enviéu-lo á Paris y á veure que 'n fan.

Y 'l prussia vá arrancarse un cabell.

Alguns dias després l' alsacià vejé al alemany y l' hi digué:

—¿Sabeu aquell cabell? Donchs la joya ja está feta.

—¿Y qué n' han pogut fer?

—Miréu, digué 'l natural de Alsacia, obrint un estuig.

Hi havia dos medallons units, ab las armas de Alsacia y Lorena suspesas pel famós cabell á las garras del águila de Prussia, y dessota aquesta llegenda:

«Las tè pendents de un cabell.»

—Expliqui'ns un qüento de lladres, van demanarlí un dia á Voltaire.

—Perfectament, respongué 'l célebre escriptor. Una vegada eran tres banquers.

—¿Y després?

—Després, res mes.

ESQUELLOTS.

La semana passada varem fer festa.

Los articles, las poesias, los sueltos y fins las lletres de las caixas van declararse en huelga.

Ja veuhen ¿qué haviam de fer nosaltres?

Si al mon vols estarhi bé fes sempre 'l que vegis fè.

¿De que parlarém?

¿De las botigas tancadas?

¡Ca barret; no m' embolico!

Y en virtud de la máxima del esquellot anterior, faig lo que veig fer, y tanco la boca.

Que á boca tancada no hi entran fiscals d' imprenta.

No s' extranyin tampoch de que no publiqui revista de teatros.

De la única comedia que durant la semana ha criat l' atenció, no puch ocupar-me 'n.

Per varias rahons.

La primera y principal, porque encara no han tirat teló.

Ja casi ningú 's recorda dels planos de la fatxada de la Catedral.

Y no obstant, lo cabildo se 'n ocupa activament.
—¿Y qué fá 'l cabildo? preguntava un arquitecto.
—¿Qué vol que fassa? *Cabildeja.*

En Almoradí (Alicant) hi ha una iglesia, y en aquesta iglesia hi havia alhajas, calzes, ornaments y ternos per valor de cinch mil duros

Donchs bè, los lladres hi han entrat y tot ha desaparegut.
Es a dir: tot enterament no: se 'n han endut calzes, ornaments y alhajas.

Pero 'ls ternos que are tiran los capellans, no se 'ls han pogut endur.

«Tomás Boncor» y «Lo poble del alsinar» se titulan dugas noveletas que han sigut premiadas en certament y que reunidas en un bonich volum acaba de publicar lo distingit escriptor D. Joaquim Riera y Bertran.

Son dos treballs en que al interés de la narració s'hi barreja un estil correcte y baix tots conceptes notable.

Com que mereixen llegirse, las recomanem als nostres lectors.

Diuhen de Cartagena que circulan moltes monedas falsas.

¿Falsas?
Donchs que no las hi confihin cap secret.
Las monedas falsas son de vinticinch y de dugas pessetas.

Ja se sab, en aquest mon sempre succeheix lo mateix: los xichs sempre volen fer lo que veuen fer als grans.

Durant la representació de la tragedia *Almodis*: Tinch segut al meu costat a un minyó carregat d'inglesos.

Som a una de las escenas del primer acte.
Lo juglar Puntí acaba de cantar una cansó y 'l poble n'hi demana un' altra.

En aquest moment surt un heralt de la sala de ceremonias y anuncia a Ramon Berenguer dihent:

—Lo comptel
Lo meu vehi s' alsa y diu:
—Fassi 'l favor de deixarme passar.
—¿Y aixó?
—Home, es un fástich: encara no han comensat y ja presentan lo compte.

A Vannes, població de Fransa, están organisant una pelegrinació en honor de Sant Alexis.

Alguns periodichs publican la vida del sant. Aquí vá un detall.

Quan vá ser gran, va enamorarse de una tal senyora Olimpia qu'era jove, guapa y rica. Naturalment, s'hi vá casar per l' iglesia.

*

**

Y ara transcriuré un párrafo integro, ab permis de vostés:

«Sembla que després de la nit de bodas, un raig de inspiració divina va tocar lo cor del que més tart havia de ser sant, resolvent separarse dels goigs terrenals de la familia, per anarse 'n a fer penitencia y deixant a la seva esposa sumida en una mar de llágrimas y en tal desesperació, que al poch temps moria de sentiment.»

¿Qué tal?
¿No 'ls sembla que aquell raig d'inspiració hauria sigut millor tenirlo la nit avants de las bodas?

Un curs de geografia catalana:

—¿Quin es lo poble de Catalunya que no necessita músichs?—Sol-sona.
—¿Y 'l que conté més lletres?—Cent-ellas.
—¿Y 'l que no está may quiet?—Roda.
—¿Y 'l que ho está sempre?—Séu.
—¿Y 'l que avants era una bestia?—Llagost-era.
—¿Y 'l qu' encara ho es?—Cabra.
—¿Y 'l que corre perill de grillarse.—Sant Culgat.
—¿Y 'l que 's menja?—Atmetlla.
—¿Y 'l que fá més bona olor?—Rosas.
—¿Y 'l que la fá més dolenta?—Cul-era.

Rigorosament històric:

En los Estats-Units de América un marit sorpren a la seva dona en flagrant delict de infidelitat. La sanch l'hi munta al cap y 's baralla ab l' amant, ab tanta desgracia que l' amant l'hi dona un mal tanto y 'l mala.

Lo marit havia assegurat una cantitat a la seva dona pel dia qu' ell moris; la dona acut a la companyia asseguradora, y aquesta 's nega a fer efectiva la cantitat.

Interven en los tribunals en la qüestió y fallan favorablement a la companyia.

Això no té res de particular; pero si 'l següent *considerando* de la sentencia:

«Considerant que 'l marit de la reclamant vá exposar la vida voluntariament.....»

Y prou esquellots per avuy.
Aquí tancó aquesta secció.
¿Ho senten?
¡Tancol! Que no digan ara que jo procedeixo de diferent manera que 'ls industrials.

QUÈNTOS.

Parlavan en una tertulia de una senyora, y deya una amiga seva:

—Es molt singular lo que fá l' Agneta: l' any passat tenia trenta nou anys, ella mateixa ho confessava; pero aquest any diu que no 'n té mes que trenta vuit.

Lo marit de la aludida, que 's trobava darrera de la que parlava, sense ser vist pera aquesta, digué:

—No ho estranyí pas: cosas de la mèva senyora: tot ho fá a repel.

Un poeta de moltes pretensions y de poca substancia porta una comedia a un teatro, y veient que no l'hi presentavan, al cap de molt temps passa per l' administració a recullirla.

L' empresari la busca inútilment entre un centenar de altrs comedias manuscritas igualment retxassadas.

—Dspensi, diu, l'hi perduda.
—¿Y donchs?
—Res, vosté mateix: prenguin un' altra qualsevol.

Un pare observa desde 'l carrer que un mosquit tira petons a la seva filla, qu' está al balcó.

Se 'n puja al pis tot furios, y encarantse ab la nena 'l hi diu:

—¿Cóm es que t' atreveixes a admetre 'ls petons d' aquest mico?

La nena respon:
—Ay, ay, no s' enfadi papá, que ja 'ls hi torno.

Una hermosa dama madrilenya té influencia en tots los governs, tant ab los de 'n Cánovas com ab los de 'n Sagasta.

—Ditxosa ella, diu una rival, que té un péu en totas las situaciones.

—¿Un péu no més? fá un' altra. Per mi lo que hi té es una cama.

Dos viatjadors embusteros están esmorsant y parlan dels seus viatjes a través del Africa.

—Jo he passat sis mesos a Guinea, diu un d' ells, y feya una calor tant gran, que per buscar la sombra 'ns haviam de tancar dintre de la maleta.

—Donchs nosaltres, respon l' altre, al Senegal no hauriam pogut ferho, per la rahó de que teniam una calor de 53 graus a la sombra.

—¿Y cóm vos arreglavau?
—Mira aquí, 'ns posavan al sol.

En una tertulia 's parla de un personatge politich y una senyora diu:

—Té una cara plena de franquesa.
—¿Vol dir?.. Miri que sembla molt tonto.
—Per aixó mateix l'hi dich qu' es franch: sembla tonto y n' es efectivament.

Un tipo que ja fá molt temps que está fent desastres en la literatura, deya:

—¿Quina casualitat! Lo dia que vá morir Espronceda, a l' hora mateixa, vaig venir jo al mon.
Un que no se 'n calla cap, al sentirlo expressarse aixis, digué:

—Donchs digas qu' Espanya vá tenir dugas grans desgracias en un sol dia.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

Estich dos per l' avaricia y quatre al revés girada acaparar molt m' agrada sense fer cap injusticia.
Ho veig y no hi puch fer més ¡cóm me tot! ¡y quin afany!
¡Cóm tres-hu mon cos tot l' any per tenir molts, molts diners!

PAU SALA.

II.

Ma primera es una lletra,
ma segona un número es,
y en las casas de pupilos
del meu tot no 'n vulgas més

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5.—Un poble.
4 3 2 5.—Un dulce.
3 4 5.—Un membre humá.
5 2.—Una nota.
1.—Una lletra.

ESMOLTEVA.

TRENCA-CLOSCAS.

RAL EN BOCA.

Combinar aquestas lletres que donguin lo nom de una ciutat.

UN RECOLETO.

QUADRAT DE PARAULAS.

Combinar aquestas lletres de manera que horizontal y verticalment digan: 1.ª ratlla: Un nom de dona. 2.ª: Una població africana. 3.ª: Un comestible. 4.ª: Personatge de la passió.

NET NEBOT DE M. DE REUS.

CONVERSA.

—Hola Manel ¿ahont vas?
—A ferme passar la caló.
—¿La caló? Sino que la tingas ab la...
—¿Ab qui?
—¿Qu' ets tanoca! Bèn alt que ho havém dit tots dos.

MERCÉ B. DE Q.

MUDANSA.

D' esperá estich tot, formal,
des que Pepa de tot vá,
perque vaig al llit total.

UN RECOLETO.

GEROGLÍFICH.

Noé
SORT
otlo
QU
ELL
I

HERMOSA LOLA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—A-me-ri-ca-na.
2. IDEM. 2.ª—Per-so-na.
3. SINONIMIA.—Conxa.
4. LOGOGRIFO.—Boqueria.
5. ROMBO DE PARAULAS. C
C A R
C A L A F
C A L A F E L L
R A F E L
F E L
L I
6. TRENCA-CLOSCAS.—Cornudella.
7. GEROGLÍFICH.—Qui no té un sis té un as.

ANUNCIS.

OBRAS POÉTICAS DE ESPRONCEDA PRECEDIDAS DE LA BIOGRAFÍA DEL AUTOR.

Forma 1 tomo en 4.º de 320 páginas y vale solo 4 reales!!—Véndese Librería Lopez, Rambla del Centro, 20.

L' AMOR, LO MATRIMONI Y 'L DIVORCI

(QUATRE SESSIONS D' UN CONGRÉS)

CAPRITXO AGRE-DOLS, EN VERS, PER C. GUMÀ.

Un tomet en quart de 32 planas. 2 rals.
Se ven en la librería de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y demés principals de Barcelona.

Barcelona. Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

PER PASQUA.

Una mona.

Un' altra mona.

Un' altra mona.

¡Un micol!